

A keresztény remény a mai társadalom valóságában

A halál egyetlen emberi lény számára sem kívánatos, még a keresztény embernek sem. A halál nem egy olyan dolog, amit az ember nyugodt lélekkel elfogadna anélkül, hogy előbb ne győzné le a halál iránti természetes ellen-szenvét. Az is természetes, hogy a keresztény ember szenved egy másik szeretett embernek halála miatt. „Jézus sírni kezdett” (Jn 11,35) halott barátja, Lázár miatt. Mi is sírhatunk, sőt, kell is sírnunk a halott szeretteink távozása miatt.

A kereszténység mindig is így viszonyult a halál okozta lelki fájdalomhoz. Szabad kimondani és szabad kimutatni a szenvedést, úgy, ahogyan Jézus is tette. De a keresztény ember nem mindig ugyanabban a változatlan társadalomban él. A mai társadalom más, mint régen, és a halálhoz való hozzáállása is más, mint régen. Ma a halál tabutéma. Három generációval ezelőtt a halál nem volt tabu. Akkor a szexualitás, a nemiség volt tabu. Ma pont a fordítottját éljük. Úgy látszik, a mai társadalom nagyon könnyen (de felszínesen) viszonyul a szexualitáshoz és nagyon nehezen a halálhoz. Elképzelhetetlen lenne például, hogy egy bevásárlóközpontban, a sok üzlet között, egy temetkezési vállalat is helyet kapjon. Nem azért, mert egy ilyen cégnek nem lenne elég anyagi bevétele, hogy kifizesse az albérletet, hanem azért, mert „az ilyen típusú szolgáltatás” túlságosan látható helyen lenne és a legtöbb kliens elkerülné az egész bevásárlóközpontot, mert a pusztá látványa és a halál gondolata negatív érzelmeket fakasztana, és ez frontális ütközés a fogyasztással és a jólét élvezetével.

Ez a felfogás és hozzáállás – akarjuk vagy nem – minket is befolyásol, minket, akik a vallásunkat gyakoroljuk. Kit enyhébben, kit erősebben, de befolyásol. Mi is ennek a jólét-elvű és fogyasztó központú társadalomnak vagyunk a tagjai. Sokszor ez úgy nyilvánul meg a vallásosságunkban, hogy legtöbbször mulandó dolgokat kérünk Istentől; jó dolgokat, de mulandó dolgokat. Nem felejtethjük el Szent Pál figyelmeztetését, hogy „ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél szálanomra méltóbbak vagyunk.” (1Kor 15,19) Ennek a fordítottja a logika szerint az, hogy ha az örök életben reménykedünk Krisztusban, a mi helyzetünk irigylésre méltó (jó értelemben) a többi nem hívő ember részéről. Ezért a keresztény ember reménye egy olyan érték, amely nem csak a magáé, hanem arra hivatott, hogy a társadalmat is átalakítsa.

A keresztény remény az örök boldog életben egy olyan isteni erény, amely magától jön, ha megvan az első és alap isteni erény: a hit. Konkrétan hit Jézusban, a Megváltóban, az *én* Megváltóban, aki *értem is* meghalt és feltámadt. Az ő feltámadása biztonság nemcsak a halál utáni életben, hanem a mi feltámadásunkban is. Ezt a hitet kell kérjük, anélkül hogy belefáradnánk és ebben a hitben kell növekednünk, hogy a vele járó remény is növekedjen bennünk. Így leszünk nemcsak nyugodtabbak és megbékéltebbek a halállal való viszonyukban, hanem egy nagyon fontos tanúságtételt is adunk ennek a reménytelen társadalomnak.

Vánkos Alexandru káplán

Nagy reményekkel az új tanévben a NagyL

Az új tanév kezdetével plébániánk diákkollégiuma is új egyetemi évet kezdett. Hagyomány szerint a régi és az új diákokkal egy ismerkedő, team-building hétvégét tartottunk. Pénteken játékkal és közös vacsorával, szombaton városnézéssel és vasárnap délután egy *grill-party* vacsorával kezdtük az új tanévet. Számomra öröm volt észrevenni a növekedést a diákokban egyik évről a másikra. Akik tavaly még csak jópofa, hangulatkeltő figurák voltak, idén hangulatkeltő és felelősségvállaló, önkéntesen jelentkező építő alanyok lettek.

Csoportunk minden hétfőn este 8 órakor találkozik a régi plébániaépület pincéjében. Mi, a NagyL (Nagyváradai Egyetemi Lelkészég), szeretettel várunk ebben az időpontban minden Nagyváradon tanuló egyetemistát, felekezettől függetlenül.

Vánkos Alexandru káplán

Csapatépítés Sólyomkőváron

A vakációs idő záróakkordjaként plébániánk egyháztanácsosai szeptember utolsó napján egy csapatépítő zárandoklaton vehettünk részt Kovács Zsolt plébános úr szervezésében és vezetésével, a gyakori látogatásnak örvendő sólyomkővári plébániához.

Gyönyörű nyárvégi napnak nézhettünk elébe, útközben nézegetve az őszbe forduló természet megannyi színét. Megérkezve célunkhoz, az öreg hársfa alatt Albert Ágoston plébános úr fogadott bennünket. Kölcsönös üdvözlés

A sólyomkővári templom kertjében Albert Ágoston plébános úr beszélt a templom és a település történetéről

és bemutatkozás után házigazdánk néhány kérdésre nagy lelkesedéssel válaszolt. Akik először találkoztunk vele tapasztalhattuk, hogy a plébános úr valóban egy élő történelmi – mind egyházi, mind polgári – tanúja a többnyire szlovák nyelvű közösség utóbbi több év-

tizedének. Mondhatnók, előadáson vettünk részt, annyira magával ragadó volt helytörténeti bemutatója.

Ezek után betértünk a templomba, ahol „idegenvezetőnk” bemutatta a templombelső új arculatának történetét, külön felhívva figyelmünket a három Ivan Rupnik-mozaikra, amelyek új megfogalmazásban mutatják be a szentélyt, Jézust és Szűz Máriát. Így, felcsigázott érdeklődésünkkel hagyott minket helyet foglalni a padokban, átadva a szót Zsolt plébános úrnak.

Az Úr anyala imádságot együtt elmondva (részemről) feszült figyelemmel vártuk a nap valódi apropóját.

Plébánosunk a mozaikokról beszélve elmondta, hogy a kövek, melyekből készültek, természetüktől fogva olyan színűek, mint amilyenek látjuk őket, s egy nagy munka eredménye a képek valóságghú színezete: felkutatni s összegyűjteni e sok-sok követ, majd kézzel (!) közel egyformára pattintva őket, így összeállítva, összepásztva megalkotni azt a képet, melyet láthatunk.

Plébános úr fontosnak tartotta megjegyezni a Tabernákulum elhelyezését: a fejmagasságban található oltári szekrény arra utal, hogy Jézus nem elérhetetlen magasságokban van, hanem közel hozzánk, mi több, közöttünk van, ám nem lealacsonyodva, hanem minket felemelve Őhozzá.

A templom főoltára: Szent Cirill és Metód

Az üzenet pedig? Mindannyian ilyen (szülői kéz által) pattintott kövecskék vagyunk s fontos, hogy idővel összerendeződjünk egy-egy gyönyörű képpé.

Az így elindított gondolatokkal elmélkedhettünk a padokban ülve, majd a templom körül a faragott szobrok között, élvezve az őszi napfényt.

Vendéglátónk ezután bemutatta a felújított régi plébániát, majd körbevezetett az új plébánia épületében, külön bemutatva a sok értékes festményt, melyek szorosan hozzátartoznak a templom történetéhez.

Délhez közeledvén az idő, ismét az öreg hársfa alatt voltunk mindannyian. Köszönetet mondva Albert plébános úrnak a szíves és érdekes vendéglátásért, értékes élményekkel megpakolva indultunk ebédelni a méltán híres „fogadóba”.

A kiadós ebéd után, levezetéseként kellemes sétát tehetünk a közeli skanzenbe, meglátogatva többek között az itt található Lourdes-i Szűzanya-szobrot is.

Így feltöltődve indultunk hazafelé, ki ki tovább elmélkedve

Pihenő a skanzenben

a nap üzenetén, s a rá háruló következő feladatokról.

Köszönet autóvezetőinknek, Csávossy Györgynek, Bányai Istvánnak, és egyáltalán nem utolsó sorban Kovács Zsolt plébános úrnak, aki nemcsak az autót, de minket is kiválóan végigvezetett ezen a kimagasló napon. Isten fizesse szolgálatukat.

Pap Gyula

Közelebb Istenhez, közelebb egymáshoz

A fenti cím a *Magyar Kurír* katolikus hírportál jelmondata, de az idei Sajtóapostolok XXI. Országos Találkozójának is mottója lehet, amelynek 2023. október 27-29. között Budapest adott otthont. A nagyvárad-újvárosi Szent László Plébániát hárman képviseltük: Kribus Mónika kántor, facebook- és honlapszerkesztő, Voiticsek Árpád és Voiticsek Ilona a *Forrás* c. plébániai havilap szerkesztői.

A szervezőknek hála, idén is tartalmas lelki-szellemi töltekezést adott ez a három nap. Első nap a Szent István-bazilikával és a kincstárral ismerkedtünk, majd a panorámateraszról csodáltuk meg a főváros látképét. A szentmisét Őri Imre káplán mutatta be. A napi evangéliumból (Lk 12,54-59) kiindulva arra szólított fel, hogy kérjük a Szentlelket, irányítson bennünket abban, hogy ismerjük fel a közöttünk tátongó távolságokat, és tegyünk azért, hogy közösségeinkben ne a távolság, hanem a közeledés, az összetartozás uralkodjon.

Visszatérve szállásunkra, a D50 Kulturális Központba és Hotelbe, ismerkedéssel, beszélgetéssel ért véget a napi program.

Második nap Sümeghy Kata, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Sajtóosztályának munkatársa *A Katolikus Egyház megjelenése a közösségi médiában* című előadásában arra kereste a választ, hogy mi a konkrét célunk és ehhez milyen közösségi felületet válasszunk, milyen tartalmakat gyártunk és hogyan? Tapasztalatok alapján hasonlította össze a Facebook, Instagram és TikTok felhasználóinak számát és azok arányát nemük, életkoruk és lakhelyük szerint.

Következő állomásunk a Magyar Katolikus Rádió székhelye volt, ahol bepillanhattunk az élő műsor készítésébe. Szikora József főszerkesztő elmondta, hogy a Rádiót a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia 2004-ben azzal a céllal hozta létre, hogy a magyar társadalomban a keresztény életfelfogást és erkölcsiséget megerősítse és terjessze. Feladata a Katolikus Egyház tanításának hirdetése, a magyar és az egyetemes kultúra, valamint anyanyelvünk értékeinek megőrzése.

Küldetésnyilatkozatuk egy frappáns mondattal zárul: *Azért szólunk, hogy minket hallgassanak, de nem azért, hogy hallgassanak!* (Nagyváradon online hallgatható az adás a katolikusradio.hu címen.)

A Magyar Katolikus Rádió székelyén Szikora József főszerkesztő beszél a rádió történetéről, küldetéséről

A Sajtóapostolok XXI. Országos Találkozójának résztvevői a budapesti Szent István-bazilika előtt

Délután a Mátyás-templomot tekintettük meg idegenvezető kalauzolásával. Visszatérve szálláshelyünkre Kuzmányi István főszerkesztő a *Magyar Kurír* és az *Új Ember* munkájáról beszélt. Megtudtuk, hogy a *Magyar Kurír* Közép-Európa legrégebb katolikus hírügynöksége, a lap 1911 óta folyamatosan megjelenik. A katolikus nyomtatott sajtótermékek között Európában az első, amelyik online internetes felületre váltott (2005-ben).

A vasárnap előesti szentmisét a terézvárosi Avilai Szent Teréz-templomban ünnepeltük Farkas Ferenc káplánnal. Ezen a napon Isten Igéje a főparancs által szólt hozzánk (Mt 22,34-40).

Harmadik nap délelőtt a *Magyar Kurír* és az *Új Ember* munkatársait hallhattuk. Székács István olvasószerkesztő, a lap „legbuzgóbb olvasója” barangolásra hívott az egyházi sajtó szövegvilágának útvesztőibe *Az olvasó-szerkesztő hasznáról és káráról* c. előadásában. Merényi Zita és Lambert Attila fotóriporterek *Az egyház két fotós szemével* c. prezentációjukban a kuríros képek születéséről beszéltek.

Idei találkozónk kiértékelő körrel zárult, ahol tapasztalatainkat, élményeinket osztottuk meg a szervezőkkel és egymással.

Köszönjük az találkozást és együtt gondolkodást, az élményekben gazdag hétvégét a szervezőknek! Köszönet illeti Szikora Józsefet, a Magyar Katolikus Újságírók Szövetségének elnökét, Werner-Nagy Eszter adminisztrátort; a *Magyar Kurír* részéről Kuzmányi István lapigazgató-főszerkesztőt és munkatársait, Agonás Szonja vezető szerkesztőt és Ujváry-Radics Gabriella titkárság-vezetőt. Isten fizesse szolgálatukat!

Agonás Szonja és Kuzmányi István főszervezők

Voiticsek Ilona

A Mindenható vaskupolája alatt

Istenünk kegyelméből szeptember 7-14. között szentföldi zárandoklaton vehettünk részt egy 55 főnyi csoporttal. Rengeteg élménnyel és ismerettel gazdagodtunk ez alatt a nyolc nap alatt, s ami talán a legfontosabb: hitben és lélekben erősebben térhettünk haza. Utunk során mindenütt érezhettük a Mindenható védő és ajándékozó kezét, ahogy azt a 139. zsoltár 5. versében olvashatjuk: *„Elölről és hátulról közrefogsz, s a kezed fölöttem tartod.”*

Utaztunk földön, vizen és levegőben is. Éltünk át mélységeket és magasságokat is: jártunk a 210 méterrel tengerszint alatt lévő Genezáreti-tó körül és a Nagy Heródes által mesterségesen kialakított 758 méter magas dombon, Heródiumban, Izráel legmagasabb pontján is. Testileg-lelkileg jól tartottak bennünket ottlétünk során: kényelmes szállodákban, finom kóser ételeket ízelhettünk, s napjában többször táplálkozhattunk az élő Igéből, bibliai helyszíneken. Ott töltött napjainkat reggel a Pék Sándor plébános úr által bemutatott szentmisével alapozhattuk meg, magunkhoz vehettük az Oltáriszentséget és részesülhettünk egy különleges Urvacsorában is a Koponyák hegyénél.

Csodálatos volt a Galileai-tenger (vagy más néven Kineret-tó, Genezáreti-tó, Tibériás tava) partján sétálni, belépni a vizébe, csodálni a benne úszkáló kis halakat, rajta ringatózni egy Nóéról elnevezett személyszállító hajóval. Páratlan élmény volt azon a helyen lenni, ahol Jézusunk lecsendesítette a háborgó szelet és a hullámokat; ahol Megváltónk a vizen járt; ahol Péter a habokba süllyedt, s ahol Mesterünk kezet nyújtott neki és kiemelte őt a vízből; ahol szakadoztak a hálók Krisztusunk parancsára; ahol a Messiás megkérdezte, hogy *„Szeretsz-e engem?”*; ahonnan szemügyre vehettük azokat a sziklákat, melyekről a disznónyjá (konda) a tengerbe ugrott. Különleges kegyelemként éltük meg, hogy hajóutunk során árbócunkra felhúzhattuk a magyar zászlót és elénekelhettük a magyar himnusz, utána pedig Izráel himnuszát zenghettük az általunk ismert magyar szöveggel (*Tüzed, Uram Jézus, gyűjtsd a szívemben*).

Járhattunk Kapernaumban is, ahol megcsodálhattunk egy ókori zsinagógát és a Péter házára épült templomot. Bóklázhattunk a Nyolc Boldogmondás hegyén, láthattuk Tabghát, a kenyér és hal megsokasításának helyét, sétálhattunk Cézárea-Filippiben, a Hermon folyó forrásánál, a görög-római eredetű Pán pogány istenség vallási központjának romjainál, ahol Jézus megkérdezte tanítványait: *„Kinek mondotok engem?”*. Megtekinthettük az Angyali üdvözet templomát is, ahol magyar nyelvű misét is hallhattunk. Názáretben többek között megnézhattuk Mária kútját is.

Jó volt megtapasztalni a Földközi-tenger minden igényt kielégítő, tökéletes vizét és a Holt-tenger egyedi sós-olajos, kristálytisztá sógömböket rejtő, a nap heve által termálvíz-hőmérsékletűvé felmelegített vizét is.

Rendkívüli volt kívülről és belülről látni a Rosh Hanikrai tengeri barlangokat a libanoni határ mellett, Izráel legészakibb pontján, ahol a közel 200 méter hosszú barlangrendszer a tenger hullámainak kitartó munkája alakította ki. Páratlan élmény volt hallgatni a víz morajlását és ismétlődő csapásait, valamint látni, hogyan tör utat magának a fény a víz által kialakított járatokban. Ez is Alkotónk egyedülálló nagyságát hirdette a számunkra.

Egyedülálló élmény volt belépni a Jordánba ott, ahol Keresztelő János megkeresztelte Jézust, s még érdekesebb látni Jerikóban a megkísértés hegyét. Megható pillanat volt az ókori kereszteleési helyen megújítani, tudatosítani a kereszteleési fogadalmunkat, amit annak idején az értünk felelősséget vállaló felnőttek tettek meg helyettünk.

Lenyűgöztek bennünket Nagy Heródes zseniális erődítményei a Massada, a Cézáreában épített kikötőváros a kőszínházával és a lóversenypályájával, valamint a Heródium, ahol a Napkeleti Bölcséket fogadhatta.

Béthelben is járhattunk és misézhattunk a szabad ég alatt ott, ahol Isten megjelent Jákóbnak, mikor az bátyja, Ézsau elől futott (Ter 35.1). Különös volt a pusztában a szentmisét ünnepelni, miközben a távolból puskaropogás hallatszott...

Megfigyelhettük a Betlehemi csillagokat és nem csak ragyogó napsütésben, hanem holdvilágban is alkalmunk nyílt megnézni a Születés templomát, ahol elcsendesedhettünk, közösen imádkozhattunk és elmondtuk a rózsafüzért.

Jeruzsálemben beléphettünk az Utolsó vacsora termébe, megvizsgáltuk az öreg olajfákat az Olajfák hegyén, s megtudtuk, miért nevezik őket a folyamatos megújulás jelképének. Elmelegettünk a Getszemáni-kertbe is, s álmélkodhattunk a Nemzetek Templomának lenyűgöző freskóin. Hitmélyítő alkalom volt végigjárni a Via Dolorosa 14 stációját Pék Sándor atya vezetésével. Elcsendesedhettünk a Szent Sír Bazilikában is, és csoportunk minden egyes tagja tanúja annak, hogy Jézusunk nincs a sírban, hanem feltámadt: saját szemeinkkel láttuk az üres sírt.

Elhelyezhettük kéréseinket a Siratófalnál, s mikor megérinthettük ezt az építményt, ami jelképe annak, ami elválaszt bennünket Istenünk jelenlététől – különleges érzések kavargtak bennünk: egyszerre tört fel a szívünkbeli hálaöszön és kérés-kavalkád.

Ellátogattunk Dávid király sírjához és Keresztelő János születési helyéhez is, de Jeruzsálem piacán is bókálshattunk. Rendhagyó élmény volt a Világ Igazainak fasorai között sétálni a Jad Vasem múzeumban. A gyermek-emlékműnél pedig tisztelettel és mély együttérzéssel emlékeztünk a holokauszt gyermekáldozataira.

Rácsodálkoztunk az együtt élő népek vallásosságára, a vallás megtartó erejére, s közben nap mint nap tapasztaltuk a béke és a biztonság fenntartására tett erőfeszítést: az árammal ellátott szögesdrótot az országút mentén, az ellenőrzőpontokat, az egyes településeket ölelő elválasztó falakat, a sok-sok megfigyelőkamerát, az egyházi intézmények bejáratánál kitett „fegyvert bevinni tilos” jelzésű táblákat, a kötelező katonai szolgálatot teljesítő fegyveres fiatal lányokat és fiúkat...

Hálás a szívünk minden tapasztalatért, amit ez alatt a zarándoklat alatt megélhettünk, és minden emberért, akit vezetőnknek vagy társunknak rendelt a mi Urunk. Hála az Istennek a fantasztikus trióért: a hatalmas tudású, energikus és sokoldalú Szalai Viktor idegenvezetőnkért és lelki vezetőinkért: az utat oly nagy körültekintéssel szervező Balázs Attila lelkészért és a mindennapi igét (is) nyújtó Pék Sándor atyáért. Isten fizesse szolgálatukat!

*

Végtelen szomorúsággal és aggódó szívvel figyeljük a híreket, melyek az azóta megbolydult Szentföldről érkeznek, aggodalommal gondolunk az ott élő idegenvezetőnkre, akinek oly sok szépet köszönhettünk!

Imádkozzunk értük, imádkozzunk a békéért! Dona nobis pacem!

Halász Mónika és Tankó Zita

*Urunk Istenünk, Mindenség teremtője, Te az ég barmata
és a föld termékenysége által szüntelenül bő termést adsz nekünk,
hálát adunk kegyes fölségednek betakarított terméseinkért.*

Október 1-jén, vasárnap a szentmise végén Kovács F. Zsolt plébános megáldotta az idei terményeket.

Az oltár elé kihelyezett termékekért – gyümölcsök, zöldségek, gabonafélék – hálát adtunk Istennek, mindazokért a táplálékokért, melyeket kétkezi munkával állítottunk elő, hogy azokból egész év folyamán táplálkozzunk.

„Neked hited van...” Jak 2,14-18

Minden sorban csak egy betűt kell megváltoztatni ahhoz, hogy a **hitből** tett legyen. Segítenek a meghatározások:

1. Remélem azt, ami nem látható.
2. Magammal hordom.
3. Boltban kaphatóért fizetek.
4. Nem maradok tétlen.

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

H	I	S	Z	E	M

Újabb előrelépést jelent templomunk felújítása kapcsán, hogy személyesen találkozhattunk a társ-nyertes cég képviselőjével, Cintovan Flaviuval, akivel egy technikai megbeszélést tartottunk a tervező Emődi Tamás, a mérnök Rauch Tibor, és a projekt-menedzser György-Csáky Sándor, illetve Varga Sándor ökonómus és Bánya István egyháztanácsos jelenlétében. Lehetséges kivitelezők és restaurátorok nevei elhangzottak, akik a munkákat fogják végezni. A lap megjelenéséig már találkoztak is a helyszínen megbeszélték az első lépéseket. Sajnos még mindig várni kell az utolsó engedélyekre, hogy elkezdhessék a munkákat. A kivitelező elmondása szerint először a templom külsejét fogják felállványozni és a falfelületet előkészíteni, a belső tér felállványozására mindenképpen csak a következő év első negyedében kerülhet sor. Ebben az évben és a következő év elején még minden bizonnyal bent maradhatunk a templomban.

Kovács F. Zsolt plébános

- **Utolsó útjára kísértük** október 2-án † Német Zoltán, 6-án † Balog szül. Pfeifer Anna, 19-én † Mezei József testvéreinket.

A SZENTMISE OLVASMÁNYAI

MINDENSZENTEK – nov. 1.: Jel 7,2-4. 9-14 – 1Jn 3,1-3 – Mt 5,1-12a

Évk. 31. vasárnap – nov. 5.: Mal 1,14b.2,2b.8-10 – 1Tessz 2,7b-9.13 –

Mt 23,1-12

Évk. 32. vasárnap – nov. 12.: Bölcs 6,12-16 – 1Tessz 4,13-18 – Mt 25,1-13

Évk. 33. vasárnap – nov. 19.: Péld 31,10-13.19-20.30-31 – 1Tessz 5,1-6 –

Mt 25,14-30

JÉZUS KRISZTUS, A VILÁGMINDENSÉG KIRÁLYA – nov. 26.:

Ez 34,11-12.15-17 – 1Kor 15,20-26.28 – Mt 25,31-46

A havilapot szerkeszti a Nagyvárad-Újvárosi Szent László Római Katolikus Plébánia.
410209 Nagyvárad, Primăriei utca 9. Telefon: 0259/431-652. www.szentlaszloplebania.ro
facebook: Nagyvárad-Újvárosi-Szent-László-Római-Katolikus-Plébánia
Készült a nagyváradí Litera Print nyomdában.